

1 Sept. 1918.

No. 17.

23e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Want een iegelijk die kwaad doet, haat het licht, en komt tot het licht niet opdat zijne werken niet bestraft worden; maar die de waarheid doet komt tot het licht, opdat zijne werken openbaar worden, dat zij in God gedaan zijn.

Joh. 3: 20, 21.

LEERINGEN VAN JOSEPH SMITH.

(Vervolg van blz. 256.)

Dit dan is de aard van het Priesterschap: elk man, die het Presidenschap van zijne bedeeeling houdt, staat onder hen, die het Presidenschap over hen allen houdt, namelijk Adam; en Adam ontving zijn Presidenschap en autoriteit van den Heere, doch kan geen volheid ontvangen voordat Christus het Koninkrijk aan den Vader zal aanbieden, wat geschieden zal bij het einde der laatste bedeeeling.

De macht, glorie en zegeningen van het Priesterschap konden niet voortduren met hen, die verordineert waren, tenzij hunne rechtvaardigheid voortduurde; want Kain, welke ook geautoriseerd was om offeranden toe te wijden, maar het niet in rechtvaardigheid deed, was vervloekt. Dit beteekend dan, dat de verordeningen onderhouden moeten worden op de ware wijze, zooals zij door God werden ingesteld, anders zal het Priesterschap een vloek zijn, inplaats van een zegen.

Als Kain de wet der rechtvaardigheid had vervuld, evenals Henoeh deed, zoude hij al de dagen zijns levens met God hebben kunnen wandelen en nimmer een zegen gemist hebben. „En Henoeh wandelde met God, nadat hij Methusalah gewonnen had, driehonderd jaar: en hij gewon zonen en dochteren. Zoo waren de dagen van Henoeh driehonderd en vijf en zestig jaar. Henoeh dan wandelde met God; en hij was niet meer, want God nam hem weg. (Gen. 5: 22—24). Nu God had zich voorbehouden, dat deze Henoeh in dien tijd niet sterven zou en stelde hem aan om te bedienen aan terrestriale lichamen, over wie maar weinig geopenbaard is. Hij was eveneens bestemd om het Presidenschap van eene bedeeeling te houden en meer zal van hem en terrestriale lichamen gezegd worden in eene andere verhandeling. Hij was een bedienende engel, om te bedienen aan diegenen die

erfgenamen der zaligheid zullen zijn, en verscheen aan Judas, zooals Abel deed aan Paulus; daarom sprak Judas over hem (vers 14 en 15). En Henoch, de zevende van Adam, openbaarde dit, zeggende: „Zie de Heere is gekomen met Zijne vele duizenden Heiligen.”

Paulus was eveneens bekend met Henoch en ontving voorschriften van hem. „Door het geloof is Henoch veranderd geworden, opdat hij den dood niet zien zou, en hij werd niet gevonden, daarom dat God hem weggenomen had. Want vóór zijne verandering heeft hij getuigenis gehad dat hij Gode behaagde. Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Want die tot God komt, moet gelooven dat Hij is, en een belooner is dergenen die Hem zoeken.” (Hebr. 11 : 5 en 6).

Nu de leerstelling van verandering is eene macht, welke tot dit Priesterschap behoort. Er zijn vele dingen, welke tot de macht van het Priesterschap behooren en de sleutelen daarvan, die verborgen zijn gehouden van vóór de grondlegging der wereld; zij zijn verborgen voor de wijzen en verstandigen, om in de laatste tijden geopenbaard te worden.

Velen hebben verondersteld, dat de leerstelling der verandering eene leerstelling was, waardoor menschen onmiddellijk in de tegenwoordigheid van God kwamen en in eene eeuwige volheid, doch dit is eene verkeerde gedachte. Hunne woonplaats is er eene van de terrestriale orde, en is eene plaats welke bereid is voor die karakters, welke door God bestemd waren om tot bedienende engelen te zijn voor vele planeten, en die nog niet zijn ingegaan in zulk eene groote volheid, als diegenen doen, die uit den doode zijn opgestaan. „Andere zijn uitgerekte geworden, de aangeboden verlossing niet aannemende, opdat zij eene betere opstanding verkrijgen zouden.” (Zie Hebr. 11 : 35, laatste gedeelte).

Nu het is duidelijk, dat er eene betere opstanding is, anders zou God het niet aan Paulus geopenbaard hebben. Op welke wijze dan kan gesproken worden van eene betere opstanding? Dit onderscheid is gemaakt tusschen de leerstelling van werkelijke opstanding en verandering: verandering schenkt bevrijding van lichamelijke pijnen en smarten, maar het bestaan zal voortduren, evenals moeite en strijd in de bediening, alvorens in zulk eene groote rust en heerlijkheid kan ingegaan worden.

Aan den anderen kant, diegenen welke gefolterd werden, geen verlossing willende aannemen, ontvingen eene onmiddellijke rust van hunne werken. „En ik hoorde eene stem uit den hemel, die tot mij zeide: Schrijf: Zalig zijn de dooden die in den Heere sterven van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hunnen arbeid; en hunne werken volgen met hen (Openb. 14: 13.)

Zij rusten van hunne werken voor een langen tijd, en toch blijft hun werk voor hen bewaard, zoodat hun wordt toegestaan dezelfde

arbeid te verrichten, nadat hunne lichamen eene opstanding ontvangen hebben. Maar wij zullen dit onderwerp en dat van de terrestriale lichamen laten rusten voor een volgenden keer, teneinde het dan meer volledig te behandelen.

De volgende groote, voorname Patriarch (na Henoeh) welke de sleutelen van het Priesterschap hield, was Lamech, „En Lamech leefde honderd en twee en tachtig jaar: en hij gewon eenen zoon; en hij noemde zijnen naam Noach, zeggende: Deze zal ons troosten over ons werk en over de smart onzer handen, vanwege het aardrijk, dat de Heere vervloekt heeft. (Gen. 5: 28 en 29). Het Priesterschap ging over van Lamech op Noach. „Daarom zeide God tot Noach: Het einde van alle vleesch is voor mijn aangezicht gekomen, want de aarde is door hen vervuld met wrevel; en zie, Ik zal ze met de aarde verderven.” (Gen. 6: 13.)

We zien dus, dat het spreken met Jehova verkregen werd door de sleutelen van het Priesterschap, dat Hij met Noach sprak op eene vertrouwelijke en vriendschappelijke wijze, dat Hij aan hem de sleutelen, verbonden, macht en glorie overdroeg, waarmede Hij Adam in den beginne gezegend had; en het toebrengen van offerande, welke eveneens zal voortduren tot in de laatste bedeeeling; want alle verordeningen en plichten, welke ooit van het Priesterschap vereischt werden, onder het bestuur en de geboden van den Almachtige, in eene van de bedeeelingen, zullen allen bestaan in de laatste bedeeeling; daarom zullen alle dingen, welke in een der vroegere perioden onder de autoriteit van het Priesterschap stonden, wederom bestaan, brengende alzoo de herstelling teweeg, waarvan door den mond van alle Heilige Profeten gesproken is; dan zullen de zonen van Levi den Heere eene aanneemlijke offerande toebrengen. „En Hij zal zitten, louterende en het zilver reinigende, en Hij zal de kinderen van Levi reinigen en Hij zal ze doorlouteren als goud en als zilver: dan zullen zij den Heere spijsoffer toebrengen in gerechtigheid. (Mal. 3: 3.)

Het zal noodzakelijk zijn een paar opmerkingen te maken over de leerstelling, welke door de hierboven gebruikte aanhaling, bedoeld wordt. Algemeen wordt aangenomen, dat offerande geheel heeft opgehouden, toen het Groote Offer (d.i. het groote offer van den Heere Jezus) gebracht was, en dat er geene noodzakelijkheid meer bestond voor de verordening van offerande in de toekomst; maar zij, die dit beweren, zijn zekerlijk niet bekend met de plichten, voorrechten en autoriteit van het Priesterschap of met de Profeten.

Het brengen van offeranden stond altijd in betrekking tot en vormde een gedeelte van de plichten van het Priesterschap. Het begon met het Priesterschap, en zal voortgezet worden van geslacht tot geslacht, tot na de komst van Christus. We hebben dikwijls melding gemaakt

van het toebrengen van offeranden door de dienstknechten van den Allerhoogste in oude dagen, vóór de wet van Mozes; welke verordeningen zullen worden voortgezet, wanneer het Priesterschap is hersteld met al hare autoriteit, macht en zegeningen.

Elia was de laatste Profeet, die de sleutelen van het Priesterschap hield, en die, vóór de laatste bedeeing, de autoriteit zal herstellen en de sleutelen van het Priesterschap overdragen, opdat alle verordeningen in gerechtigheid bediend mogen worden. 't Is waar, dat de Zaligmaker autoriteit en macht bezat om deze zegening toe te dienen, maar de zonen van Levi waren toen al te bevooroordeeld. „Zie Ik zendt ulieden den Profeet Elia, eer dat die groote en vreeselijke dag des Heeren komen zal”, enz. Waarom Elia zenden? Omdat hij de sleutelen der autoriteit hield om in al de verordeningen van het Priesterschap te bedienen; en zonder dat die autoriteit verleend is, kunnen de verordeningen niet in rechtvaardigheid bediend worden.

Het is eene overheerschende meening, dat de offerande, welke gebracht werd, geheel verbrand werd. Dit is niet het geval. Indien gij Leviticus 2 : 2 en 3 leest, zult ge opmerken, dat de priesters een gedeelte namen als gedenkoffer en dit den Heere toewijdden, terwijl het overige voor het gebruik der priesters bestemd was; zoodat de brand- en spijsoffers niet geheel verteerd werden op het altaar — maar het bloed werd gesprenkeld, en het vet en zekere andere gedeelten werden verbrand.

Deze offeranden, zoowel als iedere verordening, tot het Priesterschap behorende, zullen, wanneer de Tempel des Heeren gebouwd zal zijn en de zonen van Levi gereinigd, ten volle hersteld en bediend worden in al hare machten, gaven en zegeningen. Dit was en zal altijd het geval zijn, wanneer de machten van het Melchizedeksche Priesterschap voldoende geopenbaard zijn; anders hoe zou de herstelling aller dingen, waarvan gesproken is door de heilige Profeten, teweeg gebracht kunnen worden? Dat wil niet zeggen, dat de wet van Mozes, met al hare plechtigheden en verschillende ceremoniën, wederom ingesteld zal worden; daarover hebben de Profeten nimmer gesproken; doch die dingen, welke bestonden voor de dagen van Mozes, namelijk offerande, zullen voortgezet worden.

Het zou door sommigen gevraagd kunnen worden: Welke noodzakelijkheid bestaat er voor offerande, sedert de Groote Offerande gebracht werd? In antwoord daarop: „Als bekeering, doop en geloof bestonden voor de dagen van Christus, welke noodzakelijkheid is er voor die beginselen sedert dien tijd? Het Priesterschap ging geregeld over van vader op zoon door de opvolgende geslachten. (Zie Leer en Verbonden.)

Het Priesterschap was eerst aan Adam gegeven; hij verkreeg het Eerste Presidentschap en houdt de sleutelen er van van geslacht tot geslacht. Hij verkreeg het in de schepping, voor de wereld geformeerd was, zooals vermeld in Gen. 1 : 26—28. God had hem heerschappij gegeven over elk levend schepsel. Hij is Michael de Archangel, waarvan gesproken wordt in de Schriften. Dan aan Noach, die Gabriel is; hij volgde op Adam in autoriteit van het Priesterschap; hij was van God geroepen voor dit ambt, en was de vader van alle levenden in zijne dagen en aan hem was de heerschappij gegeven. Deze mannen hielden eerst de sleutelen op aarde en daarna in den hemel.

Het Priesterschap is een eeuwig beginsel, en bestond met God van eeuwigheid, en zal tot in eeuwigheid bestaan, zonder begin van dagen of einde van jaren. De sleutelen moesten van den hemel gebracht worden, wanneer ooit het Evangelie gezonden werd. Wanneer zij van den hemel geopenbaard werden, was het door Adam's autoriteit.

Daniel spreekt in zijn zevende hoofdstuk over de Oude van Dagen; hij bedoeld de oudste mensch, onze Vader Adam, Michael, zal zijne kinderen tezamen roepen en eenen raad met hen houden, om hen voor te bereiden voor de komst van den Zoon des Menschen. Hij (Adam) is de vader der menschelijke familie, en presideert over de geesten van alle menschen, en allen, die sleutelen hebben gedragen, moeten in dien grooten raad voor hem verschijnen. Dit zal kunnen plaats hebben vóór sommigen onzer dit tooneel van handeling verlaten hebben. De Zoon des menschen staat voor hem en Hem is heerlijkheid en heerschappij gegeven. Adam levert zijn rentmeesterschap over aan Christus, hetwelk hem gegeven was en waardoor hij de sleutelen van het heelal hield, maar behoudt zijne plaats aan het hoofd van de menschelijke familie * * * * De Vader riep alle geesten voor Zich bij de schepping der menschen en organiseerde hen. Hij (Adam) was het hoofd en was bevolen te vermenigvuldigen. De sleutelen werden eerst aan hem gegeven en door hem aan anderen. Hij zal verslag hebben te geven van zijn rentmeesterschap en die anderen aan hem.

Het Priesterschap is eeuwig. De Zaligmaker, Mozes en Elia gaven de sleutelen aan Petrus, Jacobus en Johannes. op den berg, toen zij verheerlijkt waren. Het Priesterschap is eeuwig, zonder begin van dagen of einde van jaren; zonder vader, moeder, enz. Indien er geen verandering van verordeningen is, is er ook geen verandering van Priesterschap. Waar ooit de verordeningen van het Evangelie worden bediend, daar is het Priesterschap.

Hoe zijn wij in de laatste dagen aan het Priesterschap gekomen? Het kwam neder, neder in regelmatige opvolging. Petrus, Jacobus en Johannes hadden het aan hen gegeven en zij gaven het aan anderen.

Christus is de Groote Hoogepriester, Adam de volgende. Paulus spreekt van de Kerk komende tot een ontelbaar gezelschap van engelen — tot God, den Rechter van allen — tot de geesten der volmaakte rechtvaardigen; tot Jezus, den Middelaar des nieuwen testaments (Hebr. 12 : 23.)

Ik zag Adam in de vallei van Adam-ondi-Ahman. Hij riep zijne kinderen tezamen en zegende hen met een patriarchale zegening. De Heere verscheen in het midden van hen, en hij (Adam) zegende hen allen en voorspelde hen wat met hen zou gebeuren tot op het laatste geslacht.

Daarom is het dat Adam zijn nakomelingschap zegende: hij wenschte hen in de tegenwoordigheid van God te brengen. Zij verwachtten eene stad, enz. („welker kunstenaar en bouwmeester God is” — Hebr. 11 : 10). Mozes streefde om de kinderen Israëls in de tegenwoordigheid van God te brengen, door de macht van het Priesterschap, maar hij was er niet toe in staat. In de eerste eeuwen trachtte men hetzelfde te bereiken en Eliassen werden verwekt, welke deze heerlijkheden trachtten te herstellen, doch dit niet vermochten; maar zij profeteerden van eenen dag, wanneer deze glorie zou hersteld worden. Paulus sprak over de bedeeeling van de volheid der tijden, wanneer God alle dingen tot één zal vergaderen, enz.; en deze mannen, aan wie die sleutelen gegeven zijn, zullen daarbij tegenwoordig zijn; en zonder ons kunnen zij niet volmaakt gemaakt worden.

Deze menschen zijn in den hemel, maar hunne kinderen zijn op aarde. Hunne ingewanden zijn over ons bewogen en om deze reden zend God mannen naar de aarde. „De Zoon des Menschen zal zijne Engelen uitzenden en zij zullen uit Zijn Koninkrijk vergaderen alle de ergernissen, en degenen die de ongerechtigheid doen. (Matt. 13 : 41.) Alle deze geautoriseerde karakters zullen nederdalen en elkander de hand reiken bij 't tot stand brengen van dit werk.

Het Koninkrijk der Hemelen is gelijk aan een mosterdzaadje. Het mosterdzaadje is klein, maar brengt een grooten boom voort, en de vogels nestelen in zijn takken. De vogels zijn de engelen. Dus engelen dalen neder, vereenigen zich om hunne kinderen te verzamelen en vergaderen hen. Wij kunnen zonder hen niet volmaakt gemaakt worden, noch zij zonder ons. Wanneer deze dingen geschied zijn, zal de Zoon des Menschen nederdalen en de Oude van Dagen zal zitten; wij zullen komen tot een ontelbaar gezelschap van engelen, verbinding met hen hebben en voorschriften van hen ontvangen. Paulus sprak van Mozes' handelingen; sprak over het gedoopt worden van de kinderen Israëls. (1 Cor. 10 : 1—4). Hij wist dit en ook dat toen al de verordeningen en zegeningen in de Kerk waren. Paulus verkreeg deze dingen, en wij kunnen de vogelen des hemels hebben, nestelende in de takken, enz.

De „Hoorn” voerde krijg tegen de Heiligen en hij overmocht, totdat de Oude van Dagen kwam; het gericht was gegeven aan de Heiligen van den Allerhoogste door den Oude van Dagen; de tijd kwam dat de Heiligen het Koninkrijk bezaten. Dit maakt ons niet alleen hier tot dienaars, maar tot in eeuwigheid.

De harten van de kinderen der menschen zullen tot de vaderen hebben te keeren en van de vaderen tot de kinderen, in leven of dood, om hen voor te bereiden voor de komst van den Zoon des Menschen. Als Elia niet zoude komen, zou de geheele aarde met den ban geslagen worden.

HET MELCHIZEDEKSCH PRIESTERSCHAP.

Het Melchizedeksche Hoogere Priesterschap was geen ander dan het Priesterschap van den Zoon van God; er zijn zekere verordeningen, welke tot het Priesterschap behooren, waarvan zekere resultaten uitvloeien en er zijn Presidenten of een Presidentschap over de Kerk; en openbaringen van de kennis en den wil van God aan de Kerk, zullen komen door het Presidentschap. Dit is de orde des hemels en de macht en het voorrecht van dit Priesterschap. Het is eveneens het voorrecht van elk ambtenaar in deze Kerk om openbaringen te ontvangen, in zooverre deze zijne bijzondere roeping en plichten in de Kerk aangaan. Allen zijn verbonden door de beginselen van deugd en geluk, maar een groot voorrecht van het Priesterschap is, om openbaringen te ontvangen van de kennis en den wil van God. Het is eveneens het recht van het Melchizedeksch Priesterschap om te beschuldigen, te berispen en te vermanen, zoowel als openbaringen te ontvangen. Indien de Kerk al de geboden kende, zoude zij de helft verwerpen door vooroordeel en onwetendheid.

(Wordt vervolgd.)

Uittreksel uit eene Redevoering, gehouden op de jaarlijksche Conferentie in April 1.1. te Salt Lake City, door Pres. Joseph F. Smith.

Nadat de Profeet zijn dankbaarheid geuit had, omdat zoovelen in deze Conferentie tegenwoordig waren, besprak hij vele belangrijke dingen, welke vooral van belang waren voor allen, die in Zion wonen. Hij sprak over verschillende feiten, welke zijne aandacht getrokken hadden, trok te velde tegen het gebruik van tabak, koffie en thee, en raadde het volk aan, zooveel als in hun vermogen was, eigen voedsel te kweken, waardoor zoo min mogelijk van elders zou betrokken behoeven te worden. Ons land kan voldoende opbrengen, zoodat wij niets uit andere staten van noode hebben, maar wel groote hoeveelheden kunnen uitvoeren.

Omtrent de inkomsten, verkregen door vrijwilligen tienden en offeranden, en wat er mede gedaan was, deelde hij het volgende mede:

Voor locale doeleinden werd van de tienden in 1917 in de ringen en wijken uitgegeven, verdeeld onder alle locale organisaties 751.978 dollars; voor het onderhouden van tempels, waarbij inbegrepen de herstellingen aan de St. George- en de Logan-tempel, welke laatste door het uitbreken van brand aanzienlijke schade leed, 111.036 dollars; voor de oprichting van de Cardston en Hawaiian-tempel, gedurende 1917 126.745 dollars; voor het onderhouden en in stand houden van de Kerkscholen 368.028 dollars; voor liefdadige doeleinden, ziekenhuizen inbegrepen 320.963 dollars; voor zending-doeleinden, waaronder het oprichten van zendingshuizen- en vergaderlokalen 335.861 dollars; voor de voltooiing van het nieuwe Kerk-kantoorgebouw 154.878 dollars.

87.663 tiendenbetalers waren in onze boeken ingeschreven en 47.820 leden, die vast-offers betaalden; er waren 839 wijken en onafhankelijke vertakkingen, 75 ringen en 22 zendingsvelden.

Het geboorte-cijfer onder de Heiligen der Laatste Dagen bedroeg 37 op de 1000 leden; 17 huwelijken op de 1000 leden werden voltrokken; sterfte-cijfer 8.1 op elke 1000 leden. Er waren 33 weduwen en 7 weduwnaars op elke 1000 leden; 80 echtscheidingen hadden plaats van personen die in den tempel gehuwd waren, terwijl 101 burgerlijke huwelijken ontbonden werden, wat als bewijs er voor kan gelden, dat een kerkelijk huwelijk veel sterker en meer bindend is dan een burgerlijk huwelijk; 80 pCt. van de familiën van de Heiligen der Laatste Dagen bewonen hunne eigen huizen.

Na nog enkele mededeelingen van meer localen aard, sloot de spreker zijne rede. Zijne gezondheidstoestand was oorzaak, dat het werkzaam aandeel, dat hij in deze vergadering had, niet van zoo grooten omvang was, als dit gewoonlijk het geval is.

Op 's hemels wolken zal Hij komen
 Die aan den nacht een einde maakt!
 Die, in zijn heemlen opgenomen
 Het troostwoord uitsprak: „Wacht Mij! waakt!”
 Hij komt, naar Wien Gods schepslen smachten,
 Wien's werelds eeuwen tweemaal wachtten,
 Wien de aard reeds eenmaal heeft gebaarde!
 Het Lam, welks bloed hier heeft gevloten,
 De Leeuw, uit Isaï gesproten
 De Man der smart, de God der aard!

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

De Opstanding.

Velen, met meer bekwaamheid dan schrijver, hebben over dit onderwerp geschreven, maar misschien niet met oprechter wensch en ernstiger gebed, dat God hunne pogingen zou benutten, om sommige van hunne medemenschen te zegenen.

Weinige menschen in den tegenwoordigen tijd spreken het feit tegen, dat er eene opstanding is, doch de meeningen hieromtrent loopen zeer wijd uiteen. Sommigen houden het er voor, dat onze geesten, na de opstanding, niet dezelfde lichamen zullen bezitten, die zij voor den dood bezaten. Anderen zeggen, dat alleen de rechtvaardigen zullen verrijzen. Maar wat zegt het Woord van God?

Paulus schrijft in 1 Cor. 15 : 22: „Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzóó zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.” Dezelfde Apostel zegt, dat er eene opstanding uit de dooden zal zijn, „beide der rechtvaardigen en der onrechtvaardigen” (Hand. 24 : 15). Onze Heere zeide: „Verwondert u daar niet over, want de ure komt, in welke allen die in de graven zijn, Zijne stem zullen hooren, en zullen uitgaan: die het goede gedaan hebben tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben tot de opstanding der verdoemenis” (Joh. 5 : 28 en 29).

Aangaande de lichamen, die door onze geesten bewoond zullen worden in de opstanding, verklaard de Schrift duidelijk, dat het dezelfde lichamen zullen zijn, die wij hier hadden, uitgenomen het bloed. Christus is de eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn. In welke gedaante verrees Hij? Lukas zoowel als Johannes geven een zeer nauwkeurig verslag van deze gebeurtenis.

Lukas haalt de woorden van den Zaligmaker aan: „Tast Mij aan en zie; want een geest heeft geen vleesch en beenderen, gelijk gij ziet dat Ik heb”. Ons bloed is ons sterfelijk leven. Christus had Zijn sterfelijk leven volbracht en daarom had Hij een lichaam van vleesch en beenderen, maar zonder bloed. Lukas, als arts, nam als vanzelfs notitie van dit feit, in zijn verslag van dit groote wonder. Johannes maakt eveneens duidelijk, dat het lichaam van den verzezen Heer hetzelfde was dat Hij bezat vóór Hij stierf (Joh. 20 : 24 en 29.)

Mattheus beschrijft zeer zeker het verrijzen van de aardsche lichamen dergenen die opstonden, toen Christus aan het kruishout stierf, wanneer hij zegt: „En de graven werden geopend, en vele

lichamen der heiligen die ontslapen waren, werden opgewekt; en uit de graven uitgegaan zijnde na Zijne opstanding, kwamen zij in de heilige stad en zijn velen verschenen." Hij zegt niet dat de geesten opgewekt werden, maar de lichamen. Waarom zeggen dan sommigen dat onze lichamen niet bestemd zijn om op te staan?

Sommige menschen verwerpen ons geloof in de opstanding van het lichaam, op grond dat het eene onmogelijkheid zal zijn. Maar dat is geen goed argument. Weinige jaren geleden werd de draadlooze telegrafie door velen eene onmogelijkheid geacht. Elke groote uitvinding werd altijd eerst als een wonder aanschouwd, maar dit was alleen, omdat wij de natuurlijke wetten of beginselen niet begrepen, waarvan zij afhankelijk was. Voor den wetenschappelijken uitvinder is de meest verbazingwekkende uitvinding slechts een zaak van oorzaak en gevolg. En evenzoo zijn we verzekerd, dat het voor onze Hemelsche Vader, die Zijne werken ten volle verstaat en begrijpt, geene onmogelijkheid is, de lichamen in de opstanding wederom te doen leven. Het is zonder twijfel, dat de tijd zal komen, dat ook wij zullen zien hoe natuurlijk de opstanding is, wanneer we niet langer weinige dingen zullen zien „door een donker glas," maar wanneer we van aangezicht tot aangezicht zien door het licht van de tegenwoordigheid van God.

Dat onze lichamen zullen worden opgewekt, is een meer redelijk geloof — en ook schriftuurlijk — dan de veronderstelling, dat wij in het hiernamaals geen stoffelijke lichamen zullen hebben. In Gods werk is geen verwoesting, en juist zoo zeker als de kleine graankorrel, welke vandaag in den grond begraven wordt, binnen korten tijd in brood verandert is, zal God veroorzaken dat onze lichamen worden opgewekt, onverderfelijk, tot Zijne eeuwige lof en heerlijkheid.

„En een klein kind zal hen leiden.”

In een zekere wijk was een kleine jongen van negen jaar, welke uit een huisgezin kwam, waar de vader een afvallig en de moeder geen lid der Kerk was. Dit kind ging met anderen naar eene godsdienstige vereeniging en daar was door de leerares op zekeren keer op de groote noodzakelijkheid van het gebed gewezen en dit vooral in het gezin. Een geheel klasuur werd gewijd aan het vragen van een zegening over het voedsel, de noodzakelijkheid er van, en aan de omlijning van zulk een gebed. Zulke onderdeelen als dankbaarheid en afhankelijkheid aan onzen Hemelschen Vader, waren ten volle uiteengezet.

In dat kleine kinderhart werd eene scherpe snede gevoeld, want het wist dat het nooit zoiets als een gebed voor het voedsel in zijn

tehuis had gehoord. Dien avond, toen de jongen naar huis slerfderde, dacht hij er den ganschen weg over. Toen hij tehuis kwam, liep hij de keuken binnen, en, terwijl hij haar verlangend in het gelaat zag, vroeg hij: „Moeder, mag ik, als 't u belieft, vanavond een zegen over het voedsel vragen?”

„Och, ik weet het niet, jongen, dat moet je je vader vragen,” antwoordde zij.

Toen allen aan tafel zaten, deed hij dezelfde vraag aan zijn vader, maar deze weigerde kortaf. Het kind was bedroefd, maar het hield vol, totdat op zekeren avond de vader zeide: „Wel, als je je kleine speech moet opzeggen, doe het dan maar.”

Nu boog de jongen zijn hoofd, sloot de oogen, en met eene zwakke, bevende stem kwam van zijn zuiver, rein gemoed, een eenvoudig gebed, vol erkenning en dankbaarheid voor het voedsel, dat zij zouden gaan nuttigen.

Den volgenden morgen moest de vader wegens zijn arbeid het huis vóór het ontbijt verlaten. Toen de overigen aan tafel gegaan waren, wachtten allen op het gebed van den knaap, veronderstellende van hem het gebed weer te zullen hooren. Hij keek echter zijne moeder glimlachend in het gelaat en zeide: „Moeder, de onderwijzeres in onze godsdienst-klasse vertelde, dat niet altijd dezelfde persoon de zegen moest vragen, maar ieder op zijne beurt. Is het nu uwe beurt niet, moeder?”

Zonder een woord te zeggen, boog zij haar hoofd en bad. Wat kon zij anders doen? Een van de andere kinderen nam 's avonds de beurt, omdat vader wat later thuiskwam. Maar den volgenden morgen zat hij weer als gewoon aan tafel, toen de jongen met een gelaat, dat van vreugde en blijdschap fonkelde, zeide: „Vader, de leerares in onze godsdienst-klasse zeide, dat ieder zijn beurt moest hebben in het vragen van den zegen over het voedsel. Is het nu uwe beurt niet?” En ook de vader boog zijn hoofd en bad.

Dienzelfden avond, nadat de vader geïnformeerd had, wie de onderwijzeres van den jongen was, bezocht hij haar en vroeg inlichting omtrent aangaande het werk, dat in haar wekelijksche oefening gedaan werd. Verder onderzoek had een geheele omkeering in dat ongelukkige gezin tot gevolg — ongelukkig zeg ik, omdat geen tehuis gelukkig kan zijn zonder den geest van gebed, welke de geest van vrede is. Tegenwoordig is diezelfde man opgenomen in het eerste presidentschap van één der Ringen van Zion. Werkelijk, hoe waar is het gezegde: „En een klein kind zal hen leiden”.

Wanneer onwetendheid zonde is.

Door JAMES E. TALMAGE.

Het is een spreekwoordelijk gezegde in rechtzaken, dat onbekendheid met de wet geen voldoende verontschuldiging voor de misdaad is. Indien deze regel rechtvaardig is, berust hij op de veronderstelling, dat eene kennis van datgene wat de wet vereischt, of verbied, een noodzakelijk en natuurlijk iets is, en dat dit zoo gereedelijk voor de hand ligt, dat niemand gerechtvaardigd is, wanneer hij niet voldoende onderricht is.

Het gemiddelde individu uit een beschaafde maatschappij behoeft geen speciale voorschriften om te weten dat diefstal, valsheid in geschrifte, dronkenschap, hoererij of moord uit den aard der zaak verkeerd zijn, daar elk van deze misdaden het geweten geweld aandoet en een besliste aanval bedoeld op het algemeen welzijn. Wanneer hij, om welke reden dan ook, op een bepaald grondgebied komt, waar inschrijving bij de wet verplicht is, en hij, daar hij niet bekend is met dezen regel, nalaat zich te laten inschrijven, is hij toch een overtreder der wet en onderworpen aan de daarop gestelde straf. Zijne overtreding bestaat in nalaten of weigeren en zijn onwetendheid kan al of niet als verzachtende omstandigheid beschouwd worden; dit hangt misschien af van de plaatselijke toestanden en het oordeel van den overheidspersoon, die verzachtende omstandigheden kan laten gelden of wel de volle mate van straf eischen.

Zooals het is in de gewone zaken des levens, zoo is het ten opzichte van de wetten van God, welke ingesteld zijn om de menschen te besturen en dienen om hen de zaligheid te verschaffen. Iemands ingeboren bewustzijn waarschuwt hem tegen het doen van misdadige handelingen, maar licht hem niet in omtrent zekere bepaalde vereischten, zonder inwilliging waarvan hij buitengesloten is van de opname in het Koninkrijk van God. Er is geen aangeboren kennis, waardoor de mensch weten kan, dat de doop door onderdompeling in water, en de hogere doop door de oplegging der handen, van diegenen die macht hebben om alzoo te bedienen, noodzakelijk zijn tot zaligheid. Niettemin zijn de woorden des Heeren tot Nicodemus voor iedere ziel even bindend: „Zoo iemand niet geboren wordt uit water en geest, hij kan het Koninkrijk Gods niet ingaan.” (Joh. 3 : 5).

Is het minder redelijk ten opzichte van geestelijke vereischten, evenals in wereldsche zaken, te verwachten, dat iedereen bekend is met de wet, wanneer deze op hem wordt toegepast, daar deze kennis voor allen gemakkelijk te verkrijgen is? Doch sommigen bewezen in oprechtheid, onbekwaam te zijn om de noodzakelijkheid in te zien van gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie, hoewel zij zichzelf op de hoogte hebben gesteld van de

inhoud van de beschreven voorwaarden. Dezulken mogen vragen: Zullen de menschen in het hiernamaals straf ondergaan, omdat zij niet begrijpen konden wat van hen tijdens de sterfelijkheid werd verlangd? De mate van schuld zal bepaald worden volgens de oorspronkelijke rede van hunne onbekwaamheid. Het niet begrijpen is soms de schuld van vooroordeel of een gebrek aan verlangen om te weten. De geschiedenis van 's Heeren bediening geeft hieromtrent een voorbeeld, gepaard gaande met een raadgeving, om de geestelijke wanorde, waarbij onwetendheid bevordert en de waarheid miskend werd, te beëindigen.

Het was het feest der Loofhuttenezetting (Lees Joh. 7 : 14—18). De Joden waren ten eerste verdeeld over Zijne leeringen; enkelen geloofden, velen twijfelden en zelfs waren sommigen Hem zóó kwalijk gezind, dat zij Hem wenschten te doodden. De meer oprechten onder de menigte wilden voor zichzelf weten, of de Meester sprak door de macht en autoriteit van God, of als mensch, want als zoodanig werd Hij over het algemeen beschouwd. „Jesus antwoordde hun en zeide: Mijne leer is de Mijne niet, maar Desgenen die Mij gezonden heeft; zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelfen spreek.”

Zijt gij niet bekwaam genoeg om te erkennen dat de doop noodzakelijk is tot zaligheid? Misschien ligt de oorzaak in het feit, dat gij nimmer het noodzakelijk beginsel van geloof in den Heere Jezus Christus hebt beoefend; of wellicht hebt gij u nimmer geheel en al bekeerd. Geloof en bekeering, zooals de schriften verzekeren, moeten aan eenen werkelijken doop voorafgaan; het is even onredelijk om te verwachten, dat een ongeloovig, onbekeerd zondaar de noodzakelijkheid van den doop zal begrijpen, als te verwachten, dat iemand die niet ingewijd is in de grondbeginselen der rekenkunde, met algebra op de hoogte is.

Opzettelijke onbekendheid met de vereischten van het Evangelie is zonde. De mensch is zich zijn goddelijke afkomst en zijn aangeboren verstand onwaardig, wanneer hij zich van de waarheid afkeert, of als hij verkiest in duisternis te wandelen, wanneer het pad des lichts voor hem geopend is. Bepaalde verwerping van de waarheid is een nog ernstiger zonde dan lijdelijke onoplettendheid of verwaarloozing. Toch is aan iedereen het recht van eigen keuze en de macht van vrijen wil geschonken, met de verzekering dat hij de natuurlijke en onvermijdelijke gevolgen van zijne daden zal dragen.

We leeren van drie voorname koninkrijken, in welke de zielen volgens het goddelijk oordeel zullen ingaan — het Celestiale, het Terrestriale en het Telestiale — en de erfenis van iedere ziel zal bepaald worden al naar mate zij gehoorzaamheid betoond heeft aan de wetten van God, waarvan de openbaring des Heeren door middel

van de Profeet Joseph Smith getuigd: „Want die niet in staat is de wet van een celestiaal koninkrijk te onderhouden, kan in geene celestiale heerlijkheid verblijven; en die niet in staat is de wet van een terrestriaal koninkrijk te onderhouden, kan in geene terrestre heerlijkheid verblijven; die de wet van een telestiaal koninkrijk niet kan onderhouden, kan in geene telestiale heerlijkheid verblijven; daarom is hij niet geschikt voor een koninkrijk van heerlijkheid.”

Toestand der geesten van gestorven kinderen.

De geesten van onze kinderen waren onsterfelijk, vóór zij tot deze aarde kwamen en na den lichamelijken dood zullen hunne geesten precies in dezelfden toestand verkeeren als vóór zij kwamen. Zij zullen in dezelfde vorm zijn, die zij zouden gehad hebben, indien zij in het vleesch geleefd hadden om hunne stoffelijke lichamen te ontwikkelen naar het volle beeld van hunnen geest. Indien gij één van uwe kinderen zoudt wederzien, nadat het u ontnomen was, zou het aan u kunnen verschijnen in de gestalte, waarin gij het zoudt kunnen herkennen, in de gestalte der kindsheid; maar als het tot u komt als een boodschapper, eene belangrijke boodschap brengende, dan zal het misschien komen zooals de geest van Bisschop Edward Hunter's zoon (die stierf toen hij een klein kind was) tot hem kwam, in de gestalte der volwassen mannelijkheid, en zichzelf aan zijn vader bekend maakte, zeggende; „Ik ben uw zoon”.

Bisschop Hunter begreep het niet. Hij ging tot mijn vader en zeide: „Hyrum wat beteekend dit? Ik begroef mijn zoon, toen hij maar een kleine jongen was, doch hij is aan mij verschenen als een volwassen man — eene edele schoone jongeman en hij maakte zichzelf bekend als mijn zoon. Hoe is dit mogelijk?”

Vader (Hyrum Smith, de Patriarch) vertelde hem, dat de geest van Jezus Christus volwassen was, vóór hij in het vleesch verscheen; zoo waren ook onze kinderen volwassen en bezaten hunne volle gestalten in den geest vóór zij in sterfelijkheid geboren waren, dezelfde gestalten, welke zij bezitten zullen, nadat zij de sterfelijkheid doorgemaakt hebben en waarmede zij na de opstanding verschijnen zullen, wanneer zij hunne zendingen voltooid hebben.

Joseph Smith leerde, dat het kleine kind, hetwelk was weggelegd in de aarde, in de opstanding zou verrijzen als een kind; en, sprekende tot de moeder van een levenloos kind, zeide hij tot haar: „Gij zult de vreugde, het genot en de voldoening hebben om uw kind, na de opstanding op te voeden, totdat het de volle gestalte van zijn geest bereikt zal hebben”. Er is herstelling, er is groeikracht en ontwikkeling na de opstanding uit den doode. Dit spreekt boekdeelen

van geluk, vreugde en dankbaarheid tot mijne ziel. Dankt den Heere, dat Hij deze beginselen aan ons heeft geopenbaard.

In 1854 ontmoette ik mijne tante, de vrouw van mijn oom Don Carlo Smith, die de moeder was van dat kleine meisje, waarvan de Profeet Joseph Smith sprak en van wie hij zeide, dat zij de vreugde, het genot en de voldoening zou hebben om haar kind na de opstanding op te voeden, totdat het de volle gestalte van haar geest bereikt zal hebben; en dat zij veel grootere vreugde zou smaken, dan in het sterfelijk leven ooit het geval zou kunnen zijn, daar zij ontdaan zou zijn van de zorgen en smarten en van de ongesteldheden van het sterfelijk lichaam, en zij veel meer zou weten, dan in dit bestaan ooit mogelijk was. Ik ontmoette die weduwe, de moeder van dat kind, en zij verhaalde mij dit voorval en gaf mij haar getuigenis, dat dit de woorden waren, die de Profeet Joseph Smith uitte, toen hij sprak bij gelegenheid van de teraardebestelling van haar klein dochttertje. Wel, ik dacht dat het bijna te schoon was. Ik heb Joseph's discours bij de dood van King Tollett gelezen, zooals het eerst gepubliceerd was, en ik kon niet gelooven en heb he nimmer geloofd, dat het correct was overgebracht of dat diegenen die in hunne prille jeugd dit leven verlaten, na de opstanding altijd kleine kinderen zouden blijven. Nimmer was tot mijne ziel doorgedrongen, dat dit het geval kon zijn, doch ik had de moed niet dit te zeggen, alhoewel dit geval mij bekend was. Ik deed werkelijk geen moeite om dit bekend te maken, omdat ik wist hoe sterk de meening was van sommige menschen, ten opzichte van opgestane kinderen, dat zij voor eeuwig en altijd kleine kinderen zouden blijven: Ik geloofde het niet en dit getuigenis van tante was eene vertroosting voor mij, niet in woorden te uiten, omdat ik gelooven kon aan de waarheid er van.

JOSEPH F. SMITH.

Rijmpreekjes.

No. 15. Wees opgeruimd!

Klaag niet zoo over 's levens leed, laat ook uw lach eens schallen.
 Als iemand al uw wee niet weet, zal 't hem ook niet vergallen. Die
 likdoorn op uw groote teen is vast een weergalooze; maar jaag niet
 al uw vrienden heen. Geürm is uit den Booze!

Die heupjicht in uw rechterwang is lang niet voor den kater, maar
 zing geen langen lijdenszang: schenk ons uw blij geschater! Wie
 houdt er van een knorrepot, zoo'n Scrooge uit Dickens' werken?
 Neen! houd uw klachten achter slot; geef ze asjebliest geen vlerken!

Verteert die kies al uw geduld met haar verdijde nukken? Die holle knoest kan opgevuld, of laat hem anders plukken: Er is veel noodelooze pijn; ga vrij uw dokter vragen! Leer kloek en reedlijk-wijs te zijn; uw vreugdedag zal dagen!

Wie altijd steent en lamenteert, verdrijft zijn beste vrienden, maar wie ze op vroolijkheid trakteert, zal vriendschap ondervinden. Wordt soms uw liefste eksterooog onhandelbaar onrustig, zend een geestdriftig lied omhoog en lach eens luid en lustig!

FRANK I. KOOYMAN.

Wij beschouwen onszelf niet verbonden om eenige openbaring te ontvangen van eenig mensch, man of vrouw, zonder dat zoo iemand wettelijk is aangesteld en verordineerd tot deze autoriteit en daar voldoende bewijs van geeft. Ik verzeker u, dat het in tegenstrijd is met de handelingen van God, dat eenig lid der Kerk, of wie ook, instructiën zou ontvangen voor hen, die hooger in autoriteit zijn dan zijzelfen; daarom zult gij inzien, dat het ongepast is er acht op te geven; maar als eenig persoon een vizioen heeft of bezoek ontvangt van een hemelschen boodschapper, moet het voor zijn eigen welzijn en voorlichting zijn, want de oorspronkelijke beginselen, het bestuur en de leerstelling der Kerk zijn gegrondvest in de sleutelen van het Koninkrijk. (Hist of Church, deel I, blz. 338).

Overleden.

13 Augustus l.l. overleed te Rotterdam Zuster Maria A. C. Koldenhof. Zij werd geboren aldaar 28 Juli 1841, en werd 7 December 1898 door Ouderling J. Meibos Kzn. gedoopt en door Ouderling A. W. C. Law Keilholz bevestigd.

INHOUD:

Leeringen van Joseph Smith Blz. 265	Wanneer onwetendheid zonde is „ 276
Uittreksel redevoering van Joseph F. Smith „ 271	Toestand der geesten van gestorven kinderen . „ 278
De opstanding „ 273	Rijmpreekjes „ 279
„En een klein kind zal hen leiden „ 274	Overleden „ 280

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.